

ærede Forslagsstiller først fremkom med et Lovforslag, som indeholdt 4 Capitler: Høkerhandel, Handel med Apothekeryarer, Handel med brugte Sager og endelig almindelig Kjøbmandshandel; og der havde den ærede Rigsdagsmand ved Høkerhandel forstaaet omtrent det Samme, som man i Almindelighed forstaaer derved. Sagen gik saa til et Udvalg, og dette fandt Opfordring til at bortskære de $\frac{3}{4}$ af det foreslagte Lovforslag, og derpaa at ombanne den tilbageblevne Part paa en saadan Maade, at den Titel, som blev staaende, nemlig Lov om Høkerhandel, kom til at staae i Modsetning til Lovens Indhold, naar man ved Høkerhandel forstaaer det Samme, som tidligere har været betegnet ved dette Begreb. Man kan sige, at det fremkomne Lovforslag i denne Forstand var en Usandhed. Da nu dette Lovforslag kom her ind i dette Thing, besluttede man at optage de nye Artikler, som Udvalget havde foreslaaet. 15 Medlemmer indbragte desuden ved 3die Behandling et Ændringsforslag, hvorved der tilføiedes Søm og Tobak. Derpaa gik Loven over til det andet Thing, og der overveiede man, hvorledes man skulde ordne Sagen. Man fandt da Betænkkelighed ved Sømmene, man fandt ligeledes Betænkkelighed ved Hør og Hamp; man tog saa Søm, Hør og Hamp bort, men gav Sirup istedet for; ligeledes har man taget Brændeviin bort, men gav Ol istedet. Jeg veed nu ikke, hvilket Princip jeg maa antage, at man derved har fulgt, thi jeg maa jo ansee det for givet, at man i denne Sag har fulgt et vist Princip, skjøndt jeg forgivees i de stedfundne Forhandlinger har søgt, hvilket det Princip vel kunde være, hvorefter man tog Hør og Hamp bort, og gav Sirup istedet, og hvorefter man tog Brændeviin bort, og gav Ol istedet. Hvilken er den Tankegang med Hensyn til Ordningen af vore Næringsforhold, som er udpræget herigjennem? Jeg troer, at man skal have meget ondt ved at paavise den. Iøvrigt skal jeg anerkjende, at Loven har ved Behandlingen i Landstthinget modtaget væsentlige Forbedringer (Latter), jeg siger, at jeg anerkjender, at denne Lov har i Landstthinget modtaget væsentlige Forbedringer, men der er tillige ved denne Behandling optaget

Bestemmelser, hvis indbyrdes Sammenhæng jeg maa tilstaae, at jeg ikke forstaaer. Det er f. Ex. bestemt, at Høkerne paa Landet kun maae udsælge Varer i saadanne Quantiteter, som ere bestemte for Høkerne i Kjøbstæderne. Saavidt jeg veed, vil det deraf være en Folge, at efter Forordningen af 10de October 1722 maae Høkerne paa Landet kun udsælge Salt i Skillingeviis; ved Siden deraf har man nu optaget en ny Bestemmelse, hvorefter det bliver tilladt at sælge Svovlstikker for 1 Rd. Nu vil jeg dog bede de ærede Herrer overveie, om der er nogen fornuftig Tanke deri? Kan man sige, at denne Lov er fremgaaet af en moden Overveielse af de Forhold, som ved den skulle ordnes? Er der nogen Mening i at befale en Høker at sælge Salt „udi Skillinges Tal“, som det hedder i Forordningen af 1722, men tillade ham at sælge Svovlstikker for 1 Rd.? Det er dog aabenbart urimeligt. Tager man dernæst under Overveielse, hvilken Forbindelse der skal være mellem dette Lovforslag og den øvrige Lovgivning, angaaende vore Næringsforhold, saa er det vel klart, at man ikke kan tænke sig, at denne Lov skulde passe ind i det Øvrige af vor nuværende Næringslovgivning, saaledes at man kunde sige, at det blev en Deel, som harmonerede dermed; dette indrømmer man vistnok ikke er Tilfældet. Den skulde vel altsaa passe ind i den Lovgivning, som man først skal til at danne. Vel er det jo meget muligt, at flere af de ærede Herrer meget godt vide, Enhver især, hvorledes denne Lov vil blive; men mindre sikkert er det derimod, at de ærede Herrer ere indbyrdes enige, saaledes at den Lov, de tænke sig, er den samme. Og, seer jeg dernæst hen til den ærede Indenrigsminister, fra hvem man forventer Forslaget om den nye Ordning, saa formener jeg, at det er klart, at Regeringen endnu slet ingen Tanke har om Næringsforholdenes Ordning; idetmindste har denne Tanke ikke antaget nogen bestemtere Skikkelse. Den ærede Indenrigsminister yttrede under Sagens 1ste Behandling, at han vilde søge at bewirke et Medlem af Overretten, der saavidt jeg veed ogsaa er Medlem af denne Forsamling, fritaget for sine Forretninger i bemeldte Ret, og dernæst ved at conferere med ham see at udfinde, hvilke de